

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Sžf/122/2014
Identifikačné číslo spisu: 1013200631
Dátum vydania rozhodnutia: 14.12.2016
Meno a priezvisko: JUDr. Elena Kováčová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2016:1013200631.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Kataríny Benczovej a JUDr. Jozefa Hargaša v právnej veci žalobcu: SYSOON spol. s r.o., IČO: 36 664 979, Ľubínska 18, Bratislava, právne zastúpeného: Mgr. Milan Kantuľák, advokát, Na Pažiti 19, Bratislava, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Lazovná 63, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1100305/1/38332/2013 z 25. januára 2013, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 85/2013-57 z 05. júna 2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 85/2013-57 z 05. júna 2014 p o t v r d z u j e.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) napadnutým rozsudkom č. k. 1S 85/2013-57 z 05.06.2014 podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania a zrušenia rozhodnutia žalovaného č. 1100305/1/38332/2013 z 25.01.2013, ktorým potvrdil dodatočný platobný výmer Daňového úradu Bratislava č. 9102403/5/2818677/2012/ z 09.10.2012. Dodatočným platobným výmerom Daňového úradu Bratislava nebol žalobcovi priznaný nadmerný odpočet v sume 1953,07 € a bola mu určená vlastná daňová povinnosť v sume 90 € za zdaňovacie obdobie apríl 2011.

Krajský súd uviedol, že z administratívneho spisu zistil, že Daňový úrad Bratislava vykonal u žalobcu daňovú kontrolu na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu za zdaňovacie obdobie apríl 2011, o výsledku ktorej vyhotovil dňa 17.08.2012 Protokol z daňovej kontroly č. 9102403/5/2244611/2012 na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu. Protokol s

dodatkom k protokolu zo dňa 28.09.2012 bol prerokovaný dňa 03.10.2012. Konateľ žalobcu protokol odmietol podpísať, čo odôvodnil: „Protokol nepodpíšem. Nesúhlasím s jeho záverom. Tiež neobsahuje všetky dôkazy, ktoré som predložil správcovi dane“. Správca dane na základe upovedomenia o vykonaní daňovej kontroly na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu číslo 600/321/171 612/11 zo dňa 25.07.2011 začal u žalobcu dňa 26.07.2011 daňovú kontrolu za zdaňovacie obdobie apríl 2011. V súlade s ustanovením § 15 ods. 14 zákona č. 511/1992 Zb. bol žalobca požiadaný, aby s mieste svojho sídla dňa 25.08.2011 predložil doklady potrebné ku kontrole za kontrolované zdaňovacie obdobie. Správca dane prerušil daňovú kontrolu rozhodnutím č. 9102400/1/465631/2012 zo dňa 14.03.2012 podľa § 25a ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb. z dôvodu konania o inej skutočnosti rozhodujúcej pre vydanie rozhodnutia. Oznámením zo dňa 06.06.2012 oznámil správca dane žalobcovi, že 05.06.2012 pominuli prekážky, pre ktoré bola daňová kontrola prerušená a zároveň listom zo dňa 06.06.2012 bol žalobca informovaný o výsledkoch medzinárodnej výmeny informácií, ktorú správca dane zaslal dňa 21.02.2012 za účelom preverenia nadobudnutia služieb. Vykonaným preverovaním správca dane nemal za preukázané, že deklarované plnenie uvedené na faktúre č. 210415321 spoločnosť AKROPOLA spol. s r.o., táto spoločnosť aj reálne dodala. Z pohľadu § 49 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty žalobcovi nevzniklo právo odpočítať daň, nakoľko nebolo preukázané, že daňovému subjektu AKROPOLA spol. s r.o. ako dodávateľovi vznikla daňová povinnosť v zmysle § 19 ods. 1 a 2 zákona o DPH, podľa ktorého daňová povinnosť vzniká dňom dodania tovaru a dňom dodania služby. Samotné vyjadrenia alebo prehlásenie o tom, že sa nejaký zdaniteľný obchod uskutočnil, ešte nie je dostatočným dôkazom o reálnom dodaní tovaru alebo služby bez toho, aby daňový subjekt svoje tvrdenia podložil relevantnými dokladmi a dôkazmi. Žalobca si teda z dodávateľskej faktúry č. 2110415321 od dodávateľa AKROPOLA spol. s r.o. odpočítal daň v sume 2043,07 € neoprávnene.

Krajský súd v odôvodnení rozsudku ďalej uviedol, že vychádzajúc zo súdneho a administratívneho spisu mal za preukázané, že dodatočným platobným výmerom č. 9102403/5/2818 77/2012 zo dňa 09.10.2012 Daňový úrad Bratislava podľa § 44 ods. 6 písm. b/ bod 1 zákona č. 511/1992 Zb. nepriznal žalobcovi nadmerný odpočet za zdaňovacie obdobie apríl 2011 v sume 1953,07 € a určil mu vlastnú daňovú povinnosť v sume 90 €. Poukázal na to, že žalobca neuviedol, čo konkrétne bolo v tom-ktorom zdaňovacom období predmetom zdaniteľného obchodu, ani kto deklarované práce vykonal a tiež bolo zistené, že žalobca v priestoroch sídla ekonomickú činnosť reálne nevykonáva. Tieto skutočnosti krajský súd považoval za dostatočné dôvody na prijatie záveru, že čestné vyhlásenie R. C. je v rozpore s preberacími protokolmi. Poukázal na tú skutočnosť, že spoločenská žiadosť služieb, ktoré majú byť poskytované žalobcom, záujem o internetovú stránku spoločnosti a ani jej hodnota nie sú dôkazom, že žalobca prijal zdaniteľný obchod od dodávateľa AKROPOLA spol. s r.o., a že tento zdaniteľný obchod aj použil na svoje podnikateľské účely.

Podľa názoru krajského súdu je zřejmé, že v danom prípade ide o deklaráciu obchodu medzi personálne prepojenými platiteľmi dane AKROPOLA spol. s r.o. ako dodávateľom a žalobcom ako odberateľom cez osobu E. C. ako jediného konateľa v oboch spoločnostiach, ktorý nemá žiadne ekonomické opodstatnenie, ale ako celok tvorí umelú situáciu, ktorej jediným cieľom je vytvoriť vhodné podmienky potrebné na odpočítanie dane.

K námietke ohľadom registrácie čísla EORI, ktoré sa používa na identifikáciu hospodárskych subjektov a iných osôb pri styku s colnými orgánmi Spoločenstva krajský súd uviedol, že samotná registrácia tohto čísla ešte nie je dôkazom, že žalobca reálne vykonáva svoju podnikateľskú činnosť v mieste zapísanom v obchodnom registri ako sídlo.

Krajský súd sa nestotožnil ani s názorom žalobcu, že celá kontrola nesie známky hrubej manipulácie a zneužívania právomoci zamestnancami správcu dane, nakoľko správca dane za účelom zistenia skutkového stavu vyhodnotil všetky dôkazy jednotlivo a vo vzájomnej súvislosti. Žalobca bol na predkladanie dokladov vyzývaný správcom dane počas celej doby trvania daňovej kontroly a napriek tomu žalobca na výzvy reagoval oneskorene alebo podaním rôznych vyjadrení a námietok, ktoré nemali žiadnu nadväznosť na preverovaný zdaniteľný obchod.

Pokiaľ ide o námietku týkajúcu sa miestnej príslušnosti zamestnancov správcu dane krajský súd poukázal na ustanovenie § 15 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb. účinného v čase vykonávania daňovej kontroly, podľa ktorého daňovú kontrolu vykonáva zamestnanec správcu dane podľa § 1a písm. j/ prvého alebo druhého bodu na základe poverenia miestne príslušného správcu dane.

Krajský súd vzhľadom na uvedené dospel k záveru, že námietky žalobcu uvedené v žalobe neodôvodňujú zrušenie napadnutého rozhodnutia a postup žalovaného, ako aj preskúmané rozhodnutie bolo v súlade so zákonom a žalobu podľa § 250j ods. 1 O.s.p. zamietol.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom uviedol, že prvostupňový súd vec nesprávne právne posúdil, čo malo za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Namietal, že v deň prerokovania protokolu, t. j. 03.10.2011 vzniesol námietku zaujatosti voči zamestnankyniam správcu dane a o danej námietke rozhodol nadriadený uvedeným zamestnankyniam 06.10.2011, t. j. tri dni po prerokovaní protokolu tak, že ich z predmetnej daňovej kontroly nevyhlúčil. Poukázal na to, že zamestnanci sú oprávnení po podaní námietky vykonať len nevyhnutné úkony a prerokovanie protokolu podľa jeho názoru nie je úkonom, ktorý by bol charakterizovaný ako nevyhnutný. Žalobca mal za to, že postup žalovaného nesie znaky hrubého porušenia práv žalobcu a zároveň základných práv uvedených v zákone o správe daní a poplatkov. Žiadal, aby najvyšší súd rozsudok krajského súdu zmenil tak, že uvedené rozhodnutie žalovaného ako aj prvostupňového správneho orgánu zruší a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie a rozhodnutie, eventuálne rozsudok krajského súdu zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie.

K podanému odvolaniu sa písomne vyjadril žalovaný a uviedol, že trvá na tom, že sa vyporiadal so všetkými námietkami žalobcu v napadnutom rozhodnutí ako aj v rozhodnutí prvostupňového správneho orgánu. Podľa jeho názoru krajský súd dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil. Na základe uvedeného navrhol, aby najvyšší súd rozsudok krajského súdu potvrdil.

Dňom 01.07.2016 nadobudol účinnosť zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) upravujúci v zmysle § 1 a) právomoc a príslušnosť správneho súdu konajúceho a rozhodujúceho v správnom súdnictve, b) konanie a postup správneho súdu, účastníkov konania a ďalších osôb v správnom súdnictve.

Podľa § 492 ods. 2 SSP, odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p.) a po tom, ako bolo oznámenie o verejnom vyhlásení rozhodnutia zverejnené najmenej 5 dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk, rozsudok verejne vyhlásil (§ 156 ods. 1, 3 O.s.p.).

Najvyšší súd rozsudok krajského súdu podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. ako vecne správny potvrdil a súčasne odkazuje na jeho podrobné dôvody vo vzťahu ku všetkým dôvodom podaného odvolania, s ktorými sa krajský súd náležite po stránke skutkovej aj právnej vyporiadal a najvyšší súd nevidí dôvod na zopakovanie vecne správnych dôvodov rozsudku krajského súdu.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p. odvolací súd len doplní dôvody prvostupňového rozsudku nasledovne:

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 O.s.p.).

Podľa § 250i ods. 3 O.s.p. na vady konania pred správnym orgánom sa prihliada, len ak vzniknuté vady

mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 219 ods. 1 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 2 ods. 1 zákona o správe daní v daňovom konaní sa postupuje v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, chránia sa záujmy štátu a obcí a dbá sa pritom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a ostatných osôb zúčastnených v daňovom konaní.

Podľa § 2 ods. 3 zákona o správe daní správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo.

Podľa § 2 ods. 6 zákona o správe daní pri uplatňovaní daňových predpisov v daňovom konaní sa berie do úvahy vždy skutočný obsah právneho úkonu alebo inej skutočnosti rozhodujúcej pre určenie alebo vybratie dane.

Podľa § 15 ods. 1 zákona o správe daní daňovou kontrolou zamestnanec správcu dane zisťuje alebo preveruje základ dane alebo iné skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie dane alebo vznik daňovej povinnosti, a to u daňového subjektu alebo na mieste, kde to účel kontroly vyžaduje. Daňová kontrola sa vykonáva v rozsahu, ktorý je nevyhnutne potrebný na dosiahnutie účelu podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu. Za daňovú kontrolu sa považuje aj kontrola oprávnenosti vrátenia dane alebo kontrola na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu podľa osobitného zákona, alebo kontrola uplatnenia daňového bonusu podľa osobitného zákona, alebo kontrola použitia tovaru oslobodeného od dane podľa osobitných zákonov.

Podľa § 15 ods. 8 zákona o správe daní kontrolovaný daňový subjekt môže do dňa doručenia výzvy podľa odseku 10 uplatniť u správcu dane námietku proti postupu zamestnanca správcu dane pri výkone daňovej kontroly. Námietky vybavuje zamestnanec správcu dane najbližšie nadriadený tomu zamestnancovi, voči ktorému smerujú. Tento nadriadený zamestnanec námietke vyhovie a zabezpečí nápravu alebo kontrolovanému daňovému subjektu oznámi písomne dôvody, pre ktoré nemožno námietke vyhovieť. Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustné odvolanie.

Podľa § 165 ods. 1 daňového poriadku právne úkony a ich účinky pri správe daní, ktoré nastali do účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

Podľa § 165 ods. 2 vety prvej pred bodkočiarkou daňového poriadku daňové konania začaté a právoplatne neukončené pred účinnosťou tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Predmetom odvolacieho konania bolo preveriť zákonnosť žalobcom namietaného procesného postupu správcu dane v súvislosti s výkonom daňovej kontroly oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu na DPH.

K žalobcom namietanému nedostatočne zistenému skutkovému stavu najvyšší súd uvádza, že zásada objektívnej pravdy ovládajúca daňové konanie nepredstavuje absolútnu povinnosť správcu dane viesť dokazovanie dovtedy, pokiaľ sa bez pochyb nepreukáže a nepotvrdia tvrdenia daňového subjektu ohľadne ním v daňovom priznaní uvádzaných a správcom dane preverovaných skutočností. Dokazovanie zo strany správcu dane slúži na následnú verifikáciu skutočností a dokladov predkladaných daňovým subjektom, keďže v rámci správy daní (§ 1a písm. c/ zákona o správe daní) a prostredníctvom inštitútu daňovej kontroly správca dane preveruje základ dane alebo iné skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie dane (§ 15 ods. 1 zákona o správe daní), v danom prípade nároku na vrátenie nadmerného odpočtu. Preto je na správcovi dane vykonávajúcom dokazovanie a jeho úvaha, aké dôkazy vykoná, akým spôsobom dokazovanie doplní, akú hodnovernosť, dôkaznú silu a schopnosť zvrátiť závery vyplývajúce z realizovaného dokazovania z nich vyvodí, a to predovšetkým s prihliadnutím na skutočnosti a dôkazy vyplývajúce zo zistení, ktoré už má správca dane v priebehu konania k dispozícii

(§ 2 ods. 3 zákona o správe daní v spojení s § 29 ods. 1 a 2 citovaného zákona). Z obsahu odôvodnenia preskúmaných rozhodnutí vyplýva, že daňové orgány oboch stupňov sa s návrhom žalobcu na doplnenie dokazovania náležite vypořádali a uviedli dôvod, pre ktorý by ďalšie dokazovanie vo svetle už získaných zistení nemalo vplyv na priaznivejšie vyhodnotenie skutkového stavu pre žalobcu.

Vzhľadom na okolnosti prípadu, ako i výsledky vykonaného dokazovania vyplývajúce z obsahu administratívneho spisu, nemožno prisvedčiť obrane žalobcu, ktorá spočívala len v poukaze na dodatočne uplatňované námietky proti procesným pochybeniam.

So zreteľom aj na dôvody vyššie uvedené sa najvyšší súd v celom rozsahu stotožnil so skutkovými ako aj právnymi závermi krajského súdu a jeho rozhodnutie ako vecne správne podľa 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. a § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol v zmysle ustanovenia § 224 ods. 1 a § 250k ods. 1 O.s.p., keď neúspešnému žalobcovi náhradu trov konania nepriznal a žalovanému náhradu trov odvolacieho konania neprináleží.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.